

Raz – bol júl a kvôli úpalu počas dňa ešte stále horúci podvečer – sa stratila moja šesťročná dcéra. Behali sme pozdĺž Váhu, naprieč sihoťou, kričali sme jej meno. Váh šušťal, listami pokrivených vrb nepohol ani vánok. Ako dievča som rada sedávala na jednej z nich. Bola som súčasť toho, čo má kore-

ne v zemi a ako spojnica smeruje hore, k oblohe. Ale vtedy, keď sa stratila dcéra, bolo všade mŕtvoločné ticho. Srdce mi buchotalo v samom temene hlavy. Nemohla som to miesto už znieť! Ušla som od rieky a vbehla udýchaná do kúrie starej mamy. V ten deň stará mama stála uprostred izby oproti oknu, v ktorom kvitli ružovkasté fuksie. Medzi črepníkmi sa rozvaľovala mačka. Stará mama bola ku mne obrátená chrbtom. Nahlas čosi komusi neviditeľnému hovorila. Gestikulovala rukami a potom rôzne menila hlasy. Keď ma zbadala, zahanbene zamumlala čosi na vysvetlenie. Nebola bláznivá, iba bola príliš dlho sama. Schytila ma triaška, povedala som jej, že Barbara sa stratila, že ju dlho hľadáme. Stará mama už svojím obvykle pokojným hlasom povedala, aby som išla k starej pumpe na vodu. Stála na okraji hospodárskeho dvora. Pod pumpou bola necelý meter vysoká kamenná obruba. Bola vždy studená a kameň kde-tu pokrýval mach. Moja dcéra ležala na jej dne s pokrčenými nôžkami a bábikou na hrudi. Bola ako egyptské dieťa v kamennom sarkofágu. Keď som sa nad ňu nahla, chytila ma, ovinula rukami, povedala, že

sem prišla piť vodu zo studne, že dáva piť i bábike. Vytiahla som ju z kamennej kobky. Nohy si vyložila na moje boky, líce mi pritísila o krk, v ktorom stále divo pulzovalo. Mala ľadovú pokožku. Akoby odtiaľ začínala smrť. Potom sa rozpršalo. Ten dážď bol ako fontána. Definitívne prišla úľava.